

SZAKRÁLIS NEMZET ÉPÍTÉS

GONDOLATOK, IRÁNYELVEK

A SZAKRÁLIS MAGYARORSZÁGHOZ

Kozsdi Tamás
2007. október 15.

Megjelent a Magyar Világkép Kutató magazin
2008. április-májusi számában

<http://kozsditamas.eoldal.hu>

MI A CÉLJA ENNEK A MŰNEK?

Ennek a műnek elsődleges célja, hogy olyan elveket és fogalmakat mutasson be és tisztázzon, amelyek minden, a jövőben lezajló szakrális alapú nemzetépítési tárgyalásnak az alapjai lehetnek. A fogalmak tisztázása és elvek rögzítése által elérhető, hogy valamennyi majdani tárgyaló fél fejében azonos viszonypontok jöjjenek létre, azaz zsinórmértéket terem a mindenkori tárgyalásokhoz.

A fogalmak bemutatása és elvek tisztázása azért szükséges, mert szakrális alapú nemzetépítés Magyarországon nem zajlott le Álmos és Árpádék Kárpátokba való betelepülése – 1111 év – óta, valamint ilyen elvek tisztázására ma bárhol a Földön elenyésző mértékben találunk irodalmat, és azt is a különböző vallások korabeli világképéhez igazítva, amely a jelen korunkban csak kezdeti iránymutatásokat adhat.

E mű célja az is, hogy a bemutatott szakrális alapú rendszer utat mutasson minden ésszerű fejlődést kívánó kutató és tudós, valamint döntéshozó számára,

akiknek a bemutatott rendszer átfogóbb képet adhat az Életről magáról s benne az ember szerepéről, mely a szakrális világképben megleli azt a boldogságot és életértelmet, amelyet egyetlen nem szakrális alapú társadalmi rendszer sem képes megadni, még ha évszázadokon át képes is volt fennmaradni.

1. AZ ÉLETTÉR KERESZTMETSZETE

Mindennemű tárgyalás alapja az, hogy megismerjük azt a közös alapot, amelyben az életünk és az általunk befolyásolt élettér található. Azért kell mindent megértenünk, hogy már az elején lássuk, mire hat ki a döntésünk. Itt nem Isten és az Ember kapcsolatát kell elsődlegesen megértenünk, hanem azt, hogy a Végtelen Világegyetem úgy néz ki, mint egy hatalmas vízzel teli akvárium, amely-

ben a szakrális alapon gondolkodó vezetők olyan élettereket alakítanak ki, hogy (képletesen) senkit - de senkit! - ne rázzon meg áram, ne fulladjon meg és ne haljon éhen.

A szakrális rendszer alapja, hogy mindenki megtalálja benne a Jót. Ugyanis a szakrális alapú gondolkodás nem tilt, csak szabályoz, nem dönt, csak igazít, és az egyén sohasem felejt el, hogy a végtelen akvárium rabja, amelyben viszont boldogan hagyják úszkálni.

Mindez egy vezetőnél annyit jelent, hogy tudomásul veszi a teremtés önzetlen szolgálatát, a nemzet tagja pedig elfogadja, hogy a rendszer, amelyben él, elvben végtelen, de a gyakorlatban véges. Minden szereplő elsődleges alapállása a helyzetének elfogadása.

2. A SZAKRALITÁS FOGALMA

Ha egy szakrális nemzet felépítése a feladatunk, akkor tisztázni kell a szakralitás fogalmát. Szakrális minden olyan dolog, személy, hely vagy elv, amelynek lényege nem az anyag forrásából ered, hanem egy ennél finomabb szubsztancia az eredője, vagyis amelynek gyökere nem fizikai, nem evilági.

Szakrális jelzővel illelhető például Szűz Mária megjelenésének helyszíne, a Pilis titokzatos erdeje, a Csallóköz vagy Erdély másvilági kapuinak környezete, a Magyar Szent Korona több dimenziós hatóköre vagy Jézus Krisztus kozmikus léptékű küldetése.

Minden olyan vezetőnek, amelyik szakrális nemzeti alapon gondolkodik és tevékenykedik, képesnek kell lennie - ha nem is értenie, de - teljes mértékben elfogadnia és alárendelnie önmagát (tudatát,

lelkét és szellemét) egy nálánál magasabb, de általa is teljes mértékben elfogadott és támogatott erőnek, szellemi elvnek.

A szakralitás szentsége és valódi fényminősége kizárólag a szív által azonosítható, eszmerendszerek önmagukban alkalmatlanok ezen tiszta erőter megismerésére. Ebből kifolyólag a szakrális alapú nemzetépítés az élő, ezáltal érző szív működésén alapszik. Az elme nem kizárható, de minden döntési folyamat elsődleges „szervi szükséglete” az ember érző szíve.

A szakrális szemlélet a szívközpontúság.

3. A FÉNY FOGALMA ÉS ANNAK ÉRTELMEZÉSE

A teremtésben, azaz a fenti képpel élve a Végtelen Akváriumban minden Fényből van. A Fénynek frekvenciája van, tehát mérhető, érzékelhető. Mindez nem képzelgés, hanem valóság. A Fényt fordíthatjuk Erőnek, amely azonos jelentésű a szeretet erejével. E dolgozatban az Erő és a Fény az a szubsztancia, amely az Akvárium Vizét adja. A továbbiakban Vízállásról nem beszélünk, hanem Fényről vagy Erőről, amely az Élettér kitöltője, amely megfelel a vallásokban megnevezett Szentlélek testének.

Nem fontos tudni, de nem árthat, ha ismerjük, hogy a Fény Forrása maga a Teremtő Isten, amely egy létező ugyanúgy, mint ahogy a nemzet résztvevői és vezetői is azok. Közöttük a személyes „belső” fényük ereje és a Térben (Akvári-

umban) elfoglalt méretük alapján tehető különbség.

A Szakrális rendszerben mindenkor az egyéni lélek Fényminősége határozza meg a társadalomban betöltött szerepét. Ez annyit tesz, hogy a legfényesebb lelkű ember az első számú vezető, s őt övezik az egyre kisebb fényvel rendelkező vezetők gyűrűi.

Az egyénben élő fény nagyon összetett eredetű, ennek tárgyalása most nem fontos. A szakrális rendszer akkor és csakis addig működik egyetemes elvek szerint, ameddig a fenti elv érvényesül, vagyis mindenkit fénye, azaz szellemi ereje alapján neveznek ki pozíciójába.

A Szakrális nemzet alapja a Fény. Az a Fény, amely az Akváriumban korlátlan mennyiségben rendelkezésre áll, azonban a kialakított élettérben annyi fény jelenik majd meg mindebből, amennyi fényt a társadalom tagjai és különösen a választott vezetők képesek a szívükön áttranszformálni. Éppen ezért az a társadalmi rendszer lesz élőbb, amelynek a legfényesebb, azaz a legerősebb szívű vezetői vannak. Itt a legerősebb azt jelenti, hogy a lehető legtöbb fényenergiát képesek a szívükön át a Végtelen Akváriumból a nemzetük számára átszivárogtatni.

4. A NEMZET HATÁRAI

A szakrális nemzet határai nem a már ismert politikai elvek alapján határozódnak meg. A szakrális nemzetnek addig ér a birodalma, amely távolságig az első számú vezető a szívén áttranszformált FÉNYenergiát ki tudja vetíteni. Ezt úgy

képzeltethetjük el, mint az Akváriumban úszó „felfúj” fénygömböt, amelynek a közepén az elsőszámú szakrális vezető áll. Más szavakkal kifejezve egy ország (Úrság, Uradalom) addig terjed, ameddig a vezetőjének szellemi hatalma elér. A szellemi hatalom nem fegyverek alapján képződik, hanem a szív szeretetereje által. Ebből kifolyólag az első számú szakrális vezetőnek a létező legtöbbet kell tudnia a szeretetről. Mindezt nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is.

A szakrális alapú nemzet határai jó esetben beelögnak más szakrális elvű nemzetek területébe, testébe. Ez azt jelenti, hogy jószomszédi viszonyban él két nemzet egymás mellett. Ez azért jöhet létre, mert az első számú szakrális vezető szellemi erőtere érintkezik egy másik nemzet vezetőjének szellemi erőterével. Mindez csak a kezdeti időkben érdekes, ameddig a jelenlegi nemzeti felosztások át nem térnek a szellemi szövetségre, hiszen valamennyi szent erőteret fenntartó vezető egyazon Fényminőséget pumpálja bele a saját rendszerébe, és így közöttük nem alakul ki feszültség vagy ellentétes rezgés.

Amikor két nemzet szakrális vezetője felismeri és kölcsönösen elfogadja a másikban rejlő azonosság elvét, annak kialakított viszonyait tiszteletben tartva államaikat egységesíthetik és majdan egységesítik is, hiszen előbb-utóbb belátást nyer majd, hogy minden nemzet egyazon Akváriumban úszik, egyazon feltételrendszer szerint. Ezt a feltételrendszert a Teremtő Isten alakította ki, azon változtatni mi, emberek nem tudunk.

A hőn áhított világbéke akképpen jöhet létre, ha szakrális alapokon szerveződött nemzetek jönnek létre, és ezek között kapcsolat létesül, mely híd idővel eltűnik, s a két szellemi egység az Akváriumban

egyé olvad. A szellemnek van ilyen egyé olvasztó hatása, a pénznek legfeljebb csak időlegesen.

5. A SZABÁLYOZÁSRÓL

A szakrális társadalmi modell megvalósítása nem jöhet létre annak elveit tökéletesen ismerő és hirdető vezetők nélkül.

A jelen társadalmi szerkezetek mellett, azok erőszakos megváltoztatása nélkül létre kell hozni egy tisztán szakrális elveket betartó vezető testületet, fórumot, amely működése révén megismerteti az eddig fennálló társadalmi rend tagjaival azokat mint alternatívát.

A szakrális társadalmi rendszer kialakításához nem akarat kell, nem döntés és pláne nem harc, hanem vállalás. Vállalása olyan személyeknek, akik életükkel képviselik az egyetemes elveket, és ők lesznek azok, akik elsőként vezetik át a szívükön az Akvárium Fényenergiáját a már meglévő társadalomba. Az így át-eresztett Fény a vonzás törvénye alapján magához ránt minden hasonmút. A vonzás törvénye alapján ezen néhány kezdeti vezető magához vonzza a legerősebb fényminőséget magukon átengedni tudó egyéneket, akik automatikusan csatlakoznak az indító személyekhez, ezáltal megerősítve a szakrális elveket követő bázis csapatot.

A bázis csapat kezdeti létszámához elegendő néhány fő. Nem a mennyiségük a fontos, hanem a bennük lakozó fényminőség erőssége. A szakrális társadalom

alappillére a Fény erején múlik és nem azon, hogy hányan tartják. Vagyis kialakulhat szakrális ország egy nagyon erős vezető és néhány erős beavatott támogatásával, de kialakulhat több száz egyformán erős beavatott által is, akik közül választanak egyvalakit vezetőnek.

A beavatott fogalmat itt és a későbbiekben a vezetők helyett használom, mivel az a vezető, aki a szakrális rendszernek érti a működési mechanizmusát, az a teremtés működését is látja, vagyis az Isten nagy titkainak részleges tudója, azaz beavatottja.

A szabályozás alapja a szeretet. A szeretetről alkotott mai fogalmaink nem közelítik meg az itt értett szeretet fogalmát, ezért ennek tisztázásáról szót kell ejtenünk. A szeretet szigorú, a szeretet kemény, a szeretet néha könyörtelen. Abban az esetben ilyen, ha az egyén nem a szeretet talaján áll, vagyis ha élete egy elme által kitalált illúzióvilágban zajlik, a szeretet fényétől eltávolodva, ridegen és egoistán. Az ilyen emberek számára a szeretet tévesen fájdalmas, büntető és rémisztő valóságként jelentkezik. Az emberek közötti valós szeretet a tiszteleten, az elfogadáson, de ugyanakkor az egyetemes szellemi és emberi alapelvek betartásán és betartatásán nyugszik, amelyek mindenkor az élet szentségén alapszanak.

A szeretet nem mázos, a szeretet nem hiú, a szeretet nem tulajdonság. A szeretet állapot, egy ember alapminősége lehet vagy sem. A szeretet kimondatlan elveket követ, így a szabályozás alapja is kimondatlan elvekre tér vissza. Azonban a szakrális társadalmi rendszer nincs arra kötelezve, hogy leírt szabályok nélkül működjön, pusztán a belátás vagy a vélt kölcsönös tisztelet oltalma alatt. A törvénykező

és a szabályozás alapjai a legtisztább szeretet alapon álló vezetők (beavatottak) által meghatározott, írásba foglalt mondatok lehetnek. Ezen meghatározást az első számú vezető szentesíti (néha ő maga írja), a beavatott társadalom, azaz a vezető környezete (viszonyításként értsd: Kancellária, elnöki hivatal) egyhangúlag jóváhagyja, és a társadalom vezető szereplői is mind egyetemlegesnek elfogadják. Ha ilyen elvek születhetnek és teljes körűen elfogadást is nyernek, akkor a szakrális alapon működő rendszer megvalósulnak, működésre késznek tekinthető.

A szabályozásról tudnunk kell, hogy a szeretet elve mentén halad. Vagyis olyan alapos és precíz, mint ahogyan a sebész vág a szikével. Éppen ezért a királynak és a törvénykezőknek ezt a minőséget állandóan szem előtt tartva szabad csak tevékenykedniük. A szakrális alapú társadalmi rendszerben minden döntésnek azonnali következménye van, és ez minden embert a szívéen ér el.

6. A SZAKRÁLIS VEZETÉS KERESZTMETSZETE

Ez a tanulmány csak az elvek és a rendszer bemutatására vállalkozik, a hogyanok kialakítása a részt vevők feladata és kompetenciája, hiszen minden így szerveződő társadalom esetében eltérő lehet. Az alapelvek tekintetében azonban mindegyik egyforma. Ezért ezen írásban csak a mindenhol egyező elvek bemutatására vállalkoztam.

A szakrális vezetést vertikálisan látjuk. A rendszer csúcán a vezető áll, akit a továbbiakban a beavatottsági foka szerint királynak nevezek. A király mint vezető mindenkor szakrális alapokon áll. Ez egyáltalán nem demokratikus elv, sokkal inkább a diktatúrához hasonlít, azonban a diktatúrában nincsen szeretet, és a működési elveiben nem tekinti elsődlegesnek az élet és az élettér szentségét. A szakrális társadalmi rendszerben az ÉLET határozza meg az alaptörvényt. Az alaptörvényt a szeretet írja, és a szeretetet a vezetők szíve árasztja bele a társadalomba. Ebből kifolyólag a vezetőt mindenki azonosíthatja, akinek érez a szíve.

A szakrális vezető, azaz a király a legközvetlenebb csatlakozó a fénygömbön kívüli világgal, amely – mint az Akvárium Vize – szintiszta szeretetenergia. A király mint összekötő kapocs működik a két élettér között (a végtelen akvárium tere és a fénygömbben léteztetett szakrális társadalom között).

A király a szíven át eresztje bele a fénygömbnek elképzelhető országba a szeretet Fényenergiáját, amely minden élet forrása lesz abban a társadalomban. A király közvetlen környezetében a legerősebb szívvel rendelkező beavatottak köre áll, akik a király közvetlen munkatársai és szakrális miniszterei. Ezen vezetők alakítják ki a szakrális közigazgatást úgy, ahogyan az az adott népcsoporthoz a legmegfelelőbb.

A király körül testületeknek kell alakulnia. Nem várható el egy beavatottól, hogy jártas legyen egy nép irányításának mindennapi dolgaiban és a nem fizikai élettér törvényeinek ismeretében egyaránt. Ebből kifolyólag a király körüli valamennyi beavatott egy vagy több stratégiai szektort felügyel, és abban a szakrális

alapelvek mindenkori meglétét biztosítja. Ezek a stratégiai szektorok bármilyenek és bármennyi számúak is lehetnek, ahogyan az adott nép és élettér azt megkívánja. Ezek a stratégiai szektorok olyanok, mint ma a minisztériumok, csak szakrális szemlélettel.

Fontos megértenünk, hogy a király nem cselekszik, ő regnál. A regnálás nem jelent mozgást, de nem is jelent tevékenység nélküliséget. Nem cselekszik, de tevékenykedik. Ugyanúgy munkát végez és feladatot lát el, mint valamennyi beavatott társa és teljes munka környezete. A király legfontosabb feladata a kapcsolat fenntartása a Végtelen és a szűk kis világ (fénygömb) között. Ha ez a kapocs elszakad, az egész élettér meghalhat.

A király közvetlenül mindent lát, ami abban a világban jelen van. Azért látja, mert ő annak a fenntartója. Közvetlen környezetében direkt módon képes hatni beavatott társaira, és azokon keresztül pedig valamennyi nemzetet irányító stratégiai tanácsra. Ezért rendkívül fontos, hogy ki a regnáló személy, mert korlátlan hatalom kerül az ő kezébe.

Azonban biztosítékok képezhetők a király regnálásának rendbeni működésére. Ezen szabályozás megalkotása és betartatása a beavatottak feladata és mindenkori kötelessége. Ne feledjük, hogy a király is csak ember, akinek teste van, amelyre közel azonos biológiai törvények (és más emberi tulajdonságok) érvényesek, mint nemzettársaira.

A működés folyamatosságában látni kell, hogy a stratégiai vagy bármely tanácsok arra a Fényenergia-hálózatra vannak felfűzve, amely a király szívében át érkezik be a Fénygömb világba. Ezután a fényenergia csak szívek hálózatán tud keresztül áramolni, vagyis csak olyan vezetők

ülhetnek a testületek élén, akik pontosan érezni tudják, vagyis átvenni és átadni képesek azt a fényenergiát (ha úgy tetszik, szeretetfrekvenciát), amely a király szívéből árad. Ha valaki erre nem képes, nem engedhető a szakrális nemzet vezetői közé, mert egy pusztán észbeli, racionális közelítés – a gondolat és a szeretet frekvenciájának különbsége miatt – azonnal elveszíti a szakrális jelleget.

A vertikális rendszer csúcán a király áll, őt övezik a beavatottak gyűréi, majd a szakértő testületek, mint valami szakrális minisztériumok. Ezen szaktestületekre fűződik fel minden további szerveződés, testület, jog-, igazság- és rendszervédő társaság. Minden mindennel összefüggésben áll, és mindegyik szerveződés a szíveken át kötődik egymáshoz.

7. A KIVÁLASZTÁS

Szakrális társadalmi rendszerben a vezetők közé választás az egyén szívének szeretet ereje, az egyén szellemi ereje és tudati tapasztalata alapján dőlhet el. Ebben a fontossági sorrendben. A szív szeretet ereje a lélek nemességén múlik, a szellem ereje a lélek nagyságán múlik, míg a tudatosság az értelmiségen alapszik, mely viszont genetika függő.

A szakrális társadalom nem határoz meg adott létszámú vezető testületet. A kulcs mindenkor a király személyében és létének minőségében van, mert őhöz hasonló környezete alakul ki, akik a teljes nemzet irányítását és életterét meghatározzák majd. A király kiválasztása tehát a

legfontosabb tett. A magyar hagyományban ennek az alapja a kettős kiválasztás. Az első az „égi”, a második a nép általi.

A beavatott társadalom, azaz a király körüli vezető testület tagjai mindenkor a saját fényminőségük alapján választódnak ki. Ugyanis itt a legfontosabb szempont a király, mint működési origó (központ) stabilitásának a megteremtése. Olyanok ők, mint az életfát körülvevő oszlopok. A király önmagában is fennállhat, de regnálása erős és maradandó csak akkor lehet, ha széleskörű támasztéka van szív-emberekből.

A szakrális társadalom akkor jár el bölcsen, ha bármely pozíció betöltésekor a legnemesebb lelkűt választja, mert ha képességei még kevésnek is bizonyulnak, az egyetemes elvekben akkor sem várhatunk csorbulást, a tapasztalati hiányt pedig lehet orvosolni egy szakértő testülettel, melyet a legnemesebb lelkületű felügyel.

8. AZ IGAZSÁG FOGALMA ÉS JELENLÉTE

A szakrális társadalmi rendszerben az igazság és nem mindenáron az ésszerűség, pláne nem a haszonelvőség mindennek a mozgatórugója. Az igazság viszont egy érzet és nem tudat. Ebből kifolyólag a szakrális rendszer helyes működését a szív igazságérzetében lehet csak mérni. A szív sosem csap be, arra csak az elme téves képzelete képes.

Az ítéletek gyakran a király jelenlétében és olykor általa születnek meg, hogy az igazság érzete a forrás rezgéséhez

a legközelebb legyen. Létezik abszolút igazság, de az a Teremtő Forrásnál van, az Akvárium eredőjében. A fénygömb világban annyi igazság lesz, amennyit a király a szíven át tud hozni, át tud sugározni a saját életerébe. Az igazság mindenkor elsődlegesen érezhető, és másodlagosan tudható. A szív törvénye az Igazságé, nem pedig a paragrafusé. A király által meghatározott jogrend egyfajta szabályozás, s nem pedig az örök igazság.

A szív alapján történő igazságszolgáltatás a bizalomra épül és az egyetemes elvekhez való hűségre. A beavattottak, a szív-emberek mindezt láthatják, érezhetik és ezáltal tudhatják.

Az igazság a szakrális rendszer legféltettebb kincse. Ha az Igazság elvész a szem elől, elvész a társadalom is, és elvész a nemzet is. Azonban ha az Igazság megvan, a nemzet erős lesz, és az Időben is annál hosszabb ideig áll majd fenn. A szakrális nemzet születése az Igazság kijelentésével, kinyilvánításával kezdődik.

A Föld bolygó jelen ciklusa a megvalósított Krisztusi tanokra alapszik. Mostantól – a megnyíló új érából – már nem Krisztus tanainak hirdetése és megvalósítása az elsődleges feladat. Az igaz szellemi kivezető Útra, az önmagunk belső Igazságának keresésére és az Élet valódi minőségének megtalálására már volt kétezer esztendeje az emberiségnek, most belépünk a Törvény korszakába. A Szeretet általi törvény kiárasztása lesz a szakrális társadalmak alapfrekvenciája. Civilizációelméleti szinten ez egy következő kollektív beavatási lépcsőfok. A Törvény dolga itt nem a szabályozás, hanem a Rend állapotának (minőségének) fenntartása.

9. A VEZETŐ TESTÜLET FELADATA

A szakrális vezető testület, mely a királyt és a közvetlen környezetében tevékenykedő beavatottakat jelenti, azzal a feladattal van jelen a térben, hogy példaadó mintája, szellemi középpontja és hitbéli bázisa legyen minden szakrális alapú kezdeményezésnek a Földön.

Az első számú feladata a **jelenlét**, ami erőt ad, hitet ad, reményt ad.

Második számú feladata a **bizalom** fenntartása és megőrzése, amely az Igazságosságukban rejlik.

Harmadik számú feladata a Fény **megtartása**, azaz hogy az összekötetés a Fénygömb világon kívüli térrel folyamatos és hibamentes legyen.

A vezető testület jelenléte minőségbeli iránymutatást ad, nem pedig szakma-it. A szakrális testület elveket képvisel, nem pedig cselekvési programokat. A szakrális vezető testület túl van azon a szinten, hogy jót és rosszat lásson, az ő egyetemleges szemléletük a lehetőségek különbözőségét értékeli. Alap gondolatuk a „bármilyen lehetőség”. Nem korlátozza őket dogma, merev társadalmi elvárás vagy babonákból és félelmekből kialakult szokás. Azonban a „bármilyen” meghatározásakor figyelembe kell venniük a reájuk bízott közösség értelmi és tudati szintjét is.

A király minden szakrális alapú nemzeti egységnek az alappontja, így akárhol is van személye, ott van az ország közepe és forrása. A vezető testület a király környezete, így ők sem kötöttek helyhez. A vezető testület feladata tehát a függetlenségüknek és szabadságuknak a maradéktalan megőrzése és fenntartása. A szabad-

ságuk és függetlenségük fenntartása az önvédelmük része.

A szakrális alap eleve nem követel helyezkedettséget, hiszen ez egy szemlélet, egy elv, amely bárhol, bármibe beolvasható.

A vezető testület szimbólum, a szakrális elvek és az Isteni Igazságosság szimbóluma.

A szakrális vezető testület már a megjelenésével is új impulzust hoz a közéletbe, így a legfőbb társadalmi újítások közül erednek. Tudatuk és szellemi erejük folytán ők alakítják ki a „divatokat”, a fő szellemi csapásokat és a társadalmat mozgató alapelveket, mivel jelenlétük az össztársadalom tudatalattijára is kihat.

Egy szakrálisan működő beavatotti testület akkor is kifejti a hatását az emberi csoportokra, ha történetesen a hegyekben elbújva működik és nem tud róluk senki, mivel a Végtelenből áthozott frekvencia-impulzust úgy továbbítják a lakott térbe, hogy az valamennyi élő egyed tudatalattiját, tudatát és szívét is ösztönzi.

10. A KÖVETKEZMÉNY

Minden szakrális alapú szervezeti egység megjelenése kiváltja a környező tér tisztulását és átnemesedését. A világ jobbá tétele nem elsődlegesen cselekvési programokkal hajtható végre, hanem a szíven át sugárzott szeretet frekvencia által. Ez minden programalkotásnak az alapja. Ha úgy alkot valaki programot, hogy a szíve zárt, a program összeállításba fog kerülni valamely személy-

lyel vagy csoporttal, és az számára hátrányosan jelentkezik majd, vagyis nem tölti be az egyetemlegesség elvét.

Szagrális rendszerekben addig nem szabad gondolkodni, ameddig nincsenek a térben szagrális (más szóval szent) embe-
rek, valódi beavatási utat megvalósított mesterek.

A szentség megjelenése tisztító erővel bír az anyag felett. Az emberiség nem bűnös, de a bűnösség leple hullott reá. A szagrális eszmék a bűn leplét képesek eltávolítani, megsemmisíteni és az emberiségtől távol tartani. A bűn eredője távol marad a szentségtől. Így mindennemű, tehát látható és rejtett szagrális szerveződések kiváltják a tér bűntelenségének és isteni fényességének elérését.

A szentség megjelenése láncreakciót képes elindítani, mivel a szagrális rendszer alapja az Isteni Tűz, amely minden élő egyed alapenergiája, így annak megjelenése bárhol a térben azonnal kiváltja az ősi ösztönt, hogy minden egyén Isten Fényességének a motorja. A világbéke az egyénben élő Isteni Tűz felélesztése által indítható el.

11. ÖSSZEKAPCSOLÓDÁS

A szagrális elvek mindenkor a magasabb világokból érkeznek. Ezek az elvek aztán a szíven át terjedhetnek tovább és adhatják egymásnak láncreakciószerűen a hit erejét és az abban lakozó Tüzet.

Jelen valóságunkban a társadalmi rendszerek átnemesítése és szagrális szellemi töltettel való megtöltése lehetséges. Ez a módozat nem avatkozik bele meglé-

vő politikai és törvénykezési rendszerekbe. Noha elveiben más alapon nyugszik, mégis a szagrális rendszerelmélet elsődleges feladata az alternatíva képzése és bemutatása, mely jótékonyan hat bármely társadalomra.

A szagrális rendszer nem követel magának hatalmat, mivel nem rendelkezik szándékkal. Pusztán csak létezik. Tűnhet úgy, hogy ez szándékot fejez ki, de nem.

A szagrális rendszer érdek nélküli és az emberi alapvető jót hangsúlyozza. Mivel valamennyi társadalmi rendszert emberek alkotnak, így a bennük lévő jó felerősítése által fejti ki hatását.

A felülről érkező összekapcsolódás elég néhány beavatottnak megkezdnie, mivel a láncreakció beindulásához mindez elegendő. A Fénymag, a szikra áthozása után a szívekben feléleszthető az Isteni Tűz.

A láncreakció a szívekben futótűzként terjed szét az arra nyitott embereknel, és azoknál a szív tüze átnemesíti a tudatot, majdan a teljes emberi energetikai rendszert, végül pedig a tudat a szűkebb környezetre, majd a tágabb társadalomra hat vissza. **A folyamat nem diktatórikus, nem erőszakos, hanem az ember azon alapvető képességén nyugszik, hogy érez és hogy benne is él az Isteni Szikra, amely ha él, mindenkor a jóra törekszik.**

A szagrális rendszerelmélet minden létező társadalmi rendszert képes átnemesíteni, felfényesíteni és Jóra ösztönözni.

12. KORLÁTOK

A szagrális rendszerelméletnek létező korlátai, pláne olyan bolygón, ahol a tudatosság messze került a tiszta Isteni elvektől. A korlát az egyén tudatossági

szintjében kereshető. Ha nem képes megérteni a szakrális elven való élet előnyeit és egyetemes eszméjét, akkor a tudat erőszakkal nem törhető meg, és így a szív nem indítható be. A szív megnyitása a tudat engedélye után történhet csak meg, és annak az engedélynek szabad akaratból kell megszületnie, kívülről, erőszakkal azt feltörni nem lehet.

A tudati korlátok akkor dőlhetnek le egy egyénnél, ha a szeme előtt megnyilvánul a saját valósága és mellette a szakrális rendszer működésbeli képe. Így a viszonyítás, összehasonlítás folyamatával, a belátás elérésével lebontható a tudat korlátja a szakrális elvek elől. Ha valaki tudatosodással vagy belátással lebontotta a tudati korlátját, akkor befogadóvá tette önmagát a szakrális rendszerrel történő szívén át való összekapcsolódásra.

A szakrális rendszer kialakítása nem mehet végbe erőszakkal, mert azonnal elveszítené az egyetemes minőségét. A beavatottnak rendületlenül hinniük és tudniuk kell, hogy az a frekvencia, amely a szívükön át terjed, minden más létező frekvenciát képes felülmúlni, vagyis a szeretet alapú élet előbb vagy utóbb minden létezőt elér, és minden létezőt magához vonz majd.

A beavatotknál nem lehet érv az Idő, vagyis nem siethetnek, nem siettethetnek, nem az az ő minőségük. A szakrális vezető testület elve nem az időben létezik, hanem az állandóságban, amelynek nincsenek időkorlátai. Így elképzelhetetlen, hogy egy beavatott az idő sürgettsége miatt térítő útra menjen a nép körébe. A szakrális rendszer a belátáson és a tudatosságon alapul, szabad akaratú egyének döntésével jön létre, s az így létrejött egység a szeretetben oly erősen

összeforr, amely időtlen korokig elpusztíthatatlan lesz.

Az erőszakkal létrehozott, szakrális elvekre hiteltelenül hivatkozó rendszerek csak ideig-óráig életképesek, mivel rendszerük alapja valamilyen érdek és nem az érdeknélküliség.

Mivel jelen civilizációnk társadalmi erőszakos térítések miatt a tudatukban nem szabadok, így a következő években-évtizedekben várható, hogy jelentős mértékű korlátolt tudat áll majd szemben bármilyen szakrális elven működő szerveződéssel.

Állami szintre emelni ezt az elvet úgy, hogy a többség a nemzet alapjának tekintse a szakrális életfelfogást, a legnemesebb tettek egyike lehet, amit ma a Földön elérni lehetséges.

A magyar nemzetnek ezen elvek állami szintre emelésében azért van jó esélye, mert genetikai emlékezésében évezredekre nyúló emléklenyomatok vannak, ahol ilyen elveken működő társadalmakban éltek. Vagyis a ma Magyarországon élő egyének tudatalattija szép számmal hordoz szakrális rendszerekből nyert emlékeket, amelyek felélesztése által a szakrális rendszer itt a jelenben is újra életképessé tehető. A Föld majd minden nemzetében van ilyen emléklenyomat, így a rendszer nem csak Magyarországra nézve igaz.

13. SZAKRÁLIS KÖZIGAZGATÁS

Bármely szerveződés is születessen meg a szakrális nemzetben belül, minden esetben a király és a beavatotti társadalom

mintáját kell lemásolniuk és a saját szakterületekre alkalmazniuk.

Ez azt jelenti, hogy bármely szerveződés élére a szakterületen működő legalkalmasabb: legnemesebb és leghozzáértőbb egyént kell kinevezniük, aki köré a legkiválóbb, de a vezetőségtől elesett vagy azt nem vállaló munkatársak kerüljenek.

Nem várható el, hogy ezen szervezeti egységek szintén mindenkor érdek nélküli szemlélettel működjenek, hiszen ezen látásmód magas beavatottsági fok esetén szerezhető meg, de mégis a szervezet vezetésének törekednie kell a lehető legmagasabb mértékben hasonlítani a szakrális vezető testülethez, a királyhoz és annak belső környezetéhez.

A szakrális közigazgatás előnye az, hogy bármivel is foglalkozzon az adott szervezet (építőipar, élelmiszergyártás, gyógyászat), a szakrális alapelvekben egyeznek, így esetleges partneri viszonyuk, üzleti kapcsolatuk közös nevezője nem a pénz lesz, hanem az azonos szemléletmód és a szakrális alapelveken nyugvó kölcsönös bizalom.

Mivel a szakrális király és beavatotti környezete a tudatra, tudatalattira és szívre ható impulzusokkal árasztják tele az életteret, így a szakrális szervezetek mindenkor képesek visszatérni ezen irányadó elvekhez, csupán csak rá kell hangolódniuk. A nemzet egységét a szíveket összekötő szeretetfrekvencia adja meg.

A szakrális közigazgatás feladata az étellel egyező elvek mentén dolgozni, építeni, gyarapítani „a szent országot”. E tetteiben nem lehet cél a birtoklás, sem pedig az erőszakkal való térítés. Az

egyénnek látnia és értenie kell, hogy miért jó számára az, hogy a szakrális alapú közigazgatási egységhez tartozik.

Valamennyi szakrális szerveződés a térben össze van kapcsolódva a beavatotti központtal és így a szakrális királlyal. A szakrális közigazgatás egy szerves egységet képez, méghozzá nem az elmén keresztül, hanem a szíven át.

A deszakralizált rendszerek több ok miatt alakultak ki. Egyfelől azért, hogy mindenkinek helye lehessen benne úgy, hogy közben ne kelljen szeretnie, és ne kelljen tudomást vennie arról, hogy őbenne is él Isten Tüze.

Másfelől azért, mert nem voltak megfelelő beavatottsági fokkal rendelkező, vagyis valódi beavatási utat megvalósított mesterek az adott időben és helyen.

Míg egyes deszakralizált rendszerek egyértelmű lázadásnak mutatkoznak az egyetemes ellen, addig más esetekben csak megfelelően felkészült beavatott mesterekre van szükség.

VÉGSZÓ

Ha megjelenne a térben egy megfelelő beavatottsági szinttel bíró testület, és az az adott népét, nemzetét szakrális elvekre vezetné, majd ez a nemzet példája lenne a teljes civilizációnak, akkor fehéren-feketén láthatóvá válna, melyek azok a népek, akik a lázadásból élnek, és melyek azok, akik csak az Igazak megjelenését várták.